

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Szüts Ágnes Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző neve) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a Dr. Tésenyi Renáta Edit Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző neve) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. szeptember 18. napján kelt 9.G.40.935/2015/12. számú ítéletével szemben a felperes által 13. sorszám benyújtott fellebbezés folytán meghozta

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 564.250 (Ötszázhatvannégyezer-kettőszázötven) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizessen meg az állam javára az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.476.000 (Kettőmillió-négyszázhetvenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes a 2008. szeptember 25-én felperessel megkötött vállalkozási szerződéssel rendelte meg a ... áruházhoz kapcsolódó területeken külső és belső utépítési és forgalomtechnikai munkák kivitelezését, a vállalkozás díját 749.007.362 forintban határozták meg. A vállalkozási szerződés módosításából következően a megrendelő alperes jogosult volt az egyes részszámlákból az eredeti szerződésben írt mértéktől eltérve 5%-os jóteljesítési biztosíték visszatartására. Ezt a végszámlában rögzítetteknek megfelelően a végszámla kifizetésekor tartozott volna megfizetni.

A vállalkozói szolgáltatás felperesi teljesítését követően a szerződő felek között elszámolási vita alakult ki. A 2009. december 1-jén lezajlott egyeztető megbeszélésen a felperes alvállalkozóinak egy része is részt vett. Az egyeztetés célja az volt, hogy a jogvitát a vállalkozói szerződést megkötő felek - az alvállalkozók érdekeit is figyelembe véve - egymás között rendezzék. Az egyeztetésen nem vett részt minden alvállalkozó. Az egyeztető megbeszélésen elhangzottakat jegyzőkönyv is rögzítette.

A résztvevő hat alvállalkozó gazdasági társaság és a felperes egymással olyan engedményezési szerződést kötöttek, amelyből következően ezen alvállalkozókra a felperes átruházott követelést. Az alperes az alvállalkozóknak 98.635.029 forintot ki is fizetett. Ennek alapja volt a jegyzőkönyv 3. pontja szerint, hogy „a jelenlévők egybehangzóan megállapodnak abban, hogy engedményezési megállapodást kötnek egymással, amely alapján a felperes neve. engedményezi az **alperes** felé fennálló 98.635.029 forint összegű követelését, ennek következtében az **alperes** mint megrendelő

közvetlenül a jogosult alvállalkozók felé fizeti a vonatkozó összegeket a jelen jegyzőkönyv 2. számú mellékletét képező külön engedményezési megállapodások alapján". A jegyzőkönyv 7. pontja szerint „az **alperes** által garanciálisan visszatartott összeg terhére a felperes neve és az **alperes** közötti alvállalkozási szerződésben meghatározottaknak megfelelő bankgaranciával történő kiváltás esetén, s csak abban az esetben, az **alperes** a jelen jegyzőkönyv mellékletét képező 4. számú melléklet alapján a felsorolt társaságok részére a felsorolt összeg erejéig közvetlenül teljesít". A jegyzőkönyv 8. pontja szerint a „jelenlévők megállapodnak, hogy amennyiben a felperes neve nem váltja ki megfelelő bankgaranciával a garanciálisan visszatartott hátralékos összeget, úgy az **alperes** a garanciális időszak lejártát követően - az esetleges garanciális munkák elvégzése után fennmaradt összeg terhére a jelen jegyzőkönyv mellékletét képező 4. számú mellékletben felsorolt társaságok részére a fennmaradt összeget arányosítva közvetlenül teljesíti".

A felperes az egyeztetésen részt nem vevő további alvállalkozókkal engedményezési szerződéseket nem kötött. A jegyzőkönyvvel azonosított alvállalkozók közül a felperes kizárólag a ... Kft.-vel írt alá olyan engedményezési szerződést, amellyel átruházott rá 7.500.000 forint követelést.

A garanciális visszatartás 38.450.368 forint összegéből levonva a ... Kft. által igényelhető 7.500.000 forintot, a felperes a visszatartási idő lejártával 30.950.368 forint kiadását követelte az alperestől. A garanciális visszatartás ideje 2011. július 3-án lejárt, de a visszatartási jog megszűnésével sem adta ki a visszatartott 30.950.368 forintot az alperes.

A 2012. július 2-án a jelen per felperese mint hitelező kérelmére indult nemperes eljárásban a bíróság a 2014. november 14-én kelt végzésével állapította meg az alperes fizetéseképtelenségét, és elrendelte a felszámolását.

A felperes által sem vitatottan az alperes attól tette függővé korábban az egyébként nem vitatott kötelezettségének teljesítését, hogy a felperes olyan tartalmú visszaengedményezési szerződéseket mutasson be, amelyekből következően az alperes előtt igazolt lehet, hogy a továbbiakban a fennmaradó összegre a követelés joga egyedül a felperest illeti meg. A felperes annak érdekében, hogy mielőbb hozzájusson a követeléséhez, az alperes által igényelt tartalommal aláírta a színlelt visszaengedményezési szerződéseit a megjelölt alvállalkozókkal, annak ellenére, hogy engedményezési szerződés közöttük nem jött létre.

A 2014. december 8-án indult peres eljárásban a felperes a keresetében az alperes kötelezését kérte 30.950.368 forint vállalkozási díj és 2011. július 3-tól a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerint járó késedelmi kamata megfizetésére. Keresetével a fennmaradó ellenszolgáltatás teljesítésének követelését jelentő jogát érvényesítette a 2008. szeptember 25-én létrejött vállalkozási szerződés tartalma szerint. A keresettel érvényesített jog alapjául szolgáló tényként előadta, hogy a visszatartási jog gyakorlására nyitva álló határidő eltelt, ennek megfelelően az alperes 30.950.368 forint vállalkozási díj kifizetésére lett volna köteles, ezzel azonban késedelembe esett.

A felperes vitatta, hogy további engedményezési szerződések jöttek volna létre, azaz a követelés jogosultjának a személyében változás állt volna be. Az alperes a jegyzőkönyv tartalmával nem bizonyította a perben eredményesen a felperes véleménye szerint azt, hogy még engedményezési szerződések létrejöttek volna a marasztalási kérelemmel érintett összeg tekintetében. Álláspontja szerint a jegyzőkönyv alapján a jelen nem lévő személyek nem köthettek hatályosan engedményezési szerződést. Az alperes önmagában az okirat tartalmára hivatkozással nem bizonyíthatta tényállítását, hogy engedményezés miatt más személy lenne a kereseti követelés jogosultja.

A felperes előadta, hogy 2012-ben az alperes felszámolásának elrendelését úgy kezdeményezte, hogy az e perben keresettel érvényesített jog szerinti tartozását állította. A felszámolási eljárás bírósága olyan tartalmú végzéssel rendelte el az alperes felszámolását 2014. november 14-én, amelynek indokolása szerint a felperes e követelés jogosultja, az alperes nem vitatottan a díjtartozást a felperesnek lett volna köteles kifizetni.

A felperes azt nem vitatta, hogy a ... Kft. engedményezési szerződéssel megszerezte a díjkövetelés jogát a visszatartott összegből 7.500.000 forint erejéig. Ezt a felperes el is ismerte, ezért határozta meg a marasztalási kérelmét a csökkentett összegben.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érdemi védekezésével vitatta, hogy a felperest illetné meg az ellenszolgáltatás követelésének joga. Állította, hogy az engedményező felperes a teljes 38.450.368 forint összegben a követelését átruházta az engedményesekre. Ennek igazolásául az alperes a jegyzőkönyv tartalmára hivatkozott bizonyítékként.

Az alperes véleménye szerint a felperes maga is elismerte „fizetési rendelkezésével”, hogy más személyeket illet meg a díjkövetelés joga a 30.950.368 forint részében is. Az alperes „fizetési rendelkezésnek” tekintette azt a nyilatkozatot, amellyel a felperes kinyilvánította, hogy a feltétel bekövetkeztével, azaz a bankgarancia hiányával, a bankgarancia átadásának elmulasztásával az alperes már más személyek felé tartozik teljesíteni.

A Fővárosi Törvényszék a 2015. szeptember 18. napján kelt 9.G.40.935/2015/12. szám alatti ítéletével kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 30.950.368 forintot és ennek 2011. július 3-tól 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összegű, 2013. július 1-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értékű kamatát, valamint 1.433.209 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg összesen 1.800.000 forint eljárási illetéket.

Ítélete indokolásában rögzítette, hogy a bíróság a felek előadása és a peres iratokhoz csatolt okiratok szerint megállapítható tények alapján volt köteles a perben érvényesített jogra alapított keresetet megítélni.

Kifejtette, hogy az alperesre háruló bizonyítási teher alapján az alperes tartozott bizonyítani, hogy a követelés jogosultjának személyében az engedményezési szerződésekből következően hatályosan változás állt be, így a fennmaradó ellenszolgáltatás követelésének joga nem a felperest, hanem más személyt illet meg. A felek a per tárgyalásán bizonyítási eszközeiket az okiratokkal jelölték meg.

Az alperes által a peres eljárás részévé tett bizonyítékok értékelése alapján az elsőfokú bíróság indokolása szerint az való tényként nem volt megállapítható, hogy a 2008. szeptember 25-én megkötött - és részben módosított tartalmú -, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 389. §-ával nevesített szerződés alapján esedékessé vált követelés jogosultjának személyében úgy következett volna be változás, hogy a marasztalási kérelemben megjelölt 30.950.368 forint valójában további engedményeseket illetne meg.

Kifejtette, hogy a szerződéses kötelelem alanyában bekövetkező részbeni változást jelentő engedményezés a jogosulti jogok gyakorlására jogosult új személyét jelölheti meg. A Ptk. 328. § (1) bekezdésével nevesített szerződés két fél olyan megállapodása, amellyel az engedményező a jogosulti jogállással rendelkezve a meghatározott követelését ruházza át az engedményesre.

A 2009. december 1-jén tartott egyeztetésen elhangzottakat rögzítő jegyzőkönyv a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdésével összhangban álló értelmezéséből nem következik, hogy az egyeztetésen részt nem vevő gazdasági társaságok bizonyítottan engedményezési szerződést kötöttek volna a felperessel. Önmagában a 2009. december 1-jei egyeztetésről készült jegyzőkönyv tartalmával az alperes a tényállítását a perbe nem igazolhatta.

A felperes azt nem vitatta, hogy színlelt „visszaengedményezési” szerződéseket írt alá további gazdasági társaságokkal annak érdekében, hogy az alperes immáron ne tagadja meg az egyedül jogosult felé a díj kifizetését, a visszatartott összeg kiadását. Az elismerését figyelembe véve további okirat benyújtására az elsőfokú bíróság a felperest nem kötelezte.

Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a felperes egyoldalú rendelkezéssel a követelés jogát más

személyekre a kötelmi hatály kiváltására alkalmas módon nem ruházhatta át. A polgári jog szabályai szerint egyoldalú nyilatkozattal engedményezési szerződést létrehozni nem lehet. A Ptk. 328. § (1) bekezdésével nevesített szerződés nem egyoldalú nyilatkozattal jön létre.

Mindezek alapján a perben valóként megállapítható tények alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a visszatartott összeg kiadását - a jogosult felperes követelésére - jogos ok nélkül tagadta meg és a felperest megilleti a visszatartott összeg kiadásának követelését jelentő jog. Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamat megfizetéséről a Ptk. 301/A. § (2) bekezdésének megfelelően határozott.

A pereszes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perköltség megfizetésére. A felperes ügyvédi munkadíj költségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi munkadíjról szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (R.) 3. § (1) bekezdése alapján állapította meg. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték és a bírósági meghagyással szembeni ellentmondás illetékének megfizetésére az alperest a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a keresetét elutasítását kérte.

Érvelése szerint elsősorban az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése, de az a bizonyítási eljárás nagyterjedelmű megismétlése, kiegészítése érdekében is szükséges. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (2) és (3) bekezdésében foglaltakat megsértve járt el ítéletének meghozatalakor, következtetései a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak nem felelnek meg, az ítéleti döntés szerinti tényállást nem a perbeli bizonyítékok okszerű és teljes körű mérlegelésével állapította meg, az ítélet rendelkezései, a levont következtetései a tényállásból nem következnek. Ahol az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, ott a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakkal szemben okszerűtlenül, illetve indokolatlanul mérlegelve, az iratok tartalmával ellentétesen értékelte és az azokkal kapcsolatos megállapításait iratellenesen tette meg, következtetéseit pedig nem a peres iratokból levonható, a perbeli tényekből megállapítható következtetesként vonta le.

Hivatkozása szerint a perben eljáró elsőfokú bíróság a jogvita valós tárgyát nem értékelte, a perbeli okiratok tartalmából nem fontos jognyilatkozatok peres felek jogviszonyára történő kihatását vizsgálta, a bizonyítási eljárást sem ennek megfelelően folytatta le, mindezek mellett hamis iratok, hamis ügyleti tartalmát értékelte kizárólag az arra hivatkozó felperes javára, ami nyilvánvalóan nem felel meg a Pp. alapelveiből következő jogalkalmazói magatartásnak. Figyelmen kívül hagyta a perbeli jogvita elbírálásánál a Ptk. alapvető anyagi jogi szabályait, lehetőséget adva, hogy a felperes a jogait rosszhiszeműen gyakorolja, úgy érjen el kedvező tartalommal jogérvényesítést az alperessel szemben, hogy kifejezetten általa tudottan hamisnak tekintett visszaengedményező nyilatkozatokra hivatkozott.

Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 207. § (1), (4) és (5) bekezdése alapján a perbeli iratok szerint egyértelműen megállapítható tény a peres felek között 2009. december 1. napján létrejött jegyzőkönyv (keresetlevél F/4. alatti melléklete) 8. pontjának az elsőfokú ítéleti tényállásba is foglalt rendelkezése. A Ptk. 205. § (1), (2) és (3) bekezdése alapján a jegyzőkönyv tartalmából megállapítható, hogy a peres felek egymás közötti jogviszonyában polgári jogi szerződés jött létre a jegyzőkönyvben foglaltak szerinti tartalommal. Az elsőfokú bíróság az anyagi jogi következtetéseinek levonásakor ezt a tényt figyelmen kívül hagyta, holott ez a szerződéses tartalom a perben adott, nyilvánvalóan megállapítható tény. A szerződés kötőerővel bír a felperesre nézve, a peres felek szerződéses megállapodásából pedig megállapítható, hogy a felperes az alperessel szemben a jelen perbe hozott kereseti kérelemmel érvényesíteni kívánt követelésének

érvényesítéséről kifejezetten lemondott. A joglemondás felfüggesztő feltétele az volt, hogy a felperes nem váltja ki bankgaranciával a garanciálisan visszatartott összeget, a garanciális időszak pedig lejár. A felperes nem váltotta ki bankgaranciával a garanciálisan visszatartott összeget, a garanciális időszak pedig lejárt, ezért a felperesi lemondás hatályba lépett. A visszafizetésre vonatkozó kötelmi jogi elszámolási viszonyrendszerben a felperes már nem részes, mert az a felperestől elkülönülő jogalanyiságú alvállalkozók és az alperes között áll fenn, és akkor is csak abban az esetben, ha a garanciális munkák elvégzését követően fennmarad visszatartott, hátralékos összeg.

Ez a követelés pedig az alvállalkozóktól a semmis visszaengedményezési szerződések szerint nem szállhatott vissza a felperesre, hiszen ezen valótlán jognyilatkozatokról éppen a felperes állította következetesen, hogy a Ptk. 207. § (6) bekezdése alapján semmisek. Mindezek mellett az is magánjogi tény, hogy a Ptk. 328. § (3) bekezdése alapján az engedményezés csak akkor lenne hatályos az alperessel szemben, ha arról a bizonyítottan érvénytelen visszaengedményezések vonatkozásában az alperest tájékoztatták volna, aminek igazolása szintén nem történt meg a perben. A felperesi joglemondó nyilatkozat és annak szerződéses feltételrendszere a perben egyértelmű, a felperest pedig a Ptk. 207. § (5) bekezdése szerint saját esetleges titkos fenntartására vagy rejtett indokára nyilvánvalóan nem hivatkozhat az alperessel szemben. Ha tehát a felperes szerződéses szándéka valójában az volt, amit a perben utólag saját maga állít, nevezetesen, hogy hamis engedményezési ügyleteket kössön, azt az alperes terhére a perben a felperes nyilvánvalóan nem róhatja fel.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy az engedményezési megállapodás a 4. számú mellékletben megjelölt alvállalkozók közül kizárólag a ... Kft. vonatkozásában jött létre, mivel a ... Kft. volt az egyetlen olyan alvállalkozó a 4. számú mellékletben szereplők közül, aki a megbeszélésen maga is részt vett, és a jegyzőkönyvet, valamint annak 4. számú mellékletét aláírta. Az alperes tartozása ennek megfelelően a ... Kft. által igényelhető 7.500.000 forint összeg levonása után 30.950.368 forint.

Azt hangsúlyozta, hogy nem jön létre a Ptk. 328. § (1) bekezdése szerint engedményezési megállapodás, ha a megállapodásban az engedményes nem vesz részt. A kötelezett és az engedményező hiába köt bármilyen megállapodást, az nem eredményez a követelés jogosulti pozíciójában alanyváltozást. A perbeli követeléssel kapcsolatban a felperes és a 4. számú mellékletben szereplő alvállalkozók között engedményezésre nem került sor, ezért a garanciális visszatartás összegének követelésére a felperes jogosult. Kitért arra is, hogy az alperes ezt az összeget sem a felperes, sem a mellékletben felsorolt alvállalkozók részére nem fizette meg.

Előadta, hogy a felperes a garanciális időben felmerült javítási munkálatoknak maradéktalanul eleget tett, melyre vonatkozóan az alperes a szükséges teljesítési igazolásokat ki is állította. A garanciális visszatartás időpontja a módosított szerződés 6.2. b) és 6.7. c) pontja szerint lejárt, az alperes szerződésszegést követett el azzal, hogy fizetési kötelezettségének a meghatározott határidőig nem tett eleget.

Kiemelte, hogy sem a jegyzőkönyvben, sem más nyilatkozatában nem mondott le a követeléséről. Véleménye szerint az alperes saját maga cáfolja meg ezen hivatkozását, ugyanis fellebbezésében azt adta elő, hogy a visszafizetésre vonatkozó kötelmi jogi elszámolási viszonyrendszerben a felperestől elkülönülő jogalanyiságú alvállalkozók és közötté áll fenn. Ha a felperes követeléséről valóban lemondott volna, úgy a követelés a felperesi alvállalkozókra nem is szállhatott volna át.

A fellebbezés megalapozatlan.

Nem indokolt az elsődleges fellebbezési kérelem teljesítése, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, mert az elsőfokú bíróság a peres eljárás szabályait az eljárása során nem sértette meg, és

nem indokolt a bizonyítási eljárás kiegészítése sem. Az elsőfokú bíróság az eljárásban feltárt és a rendelkezésére álló adatok és bizonyítékok okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek maradéktalanul megfelelő értékelésével helyesen állapította meg a tényállást, a jogvita eldöntése szempontjából jelentős jogi érveléseket elbírált és helyes jogi álláspontot elfoglalva hozta meg döntését. Érdemi határozata helytálló, azt a jogszabályok pontos megjelölésével, részletesen megindokolta, azzal a Fővárosi Ítéltábla teljes egészében egyetért.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésének indokait kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki az alábbiakkal:

Az alperes a perbeli védekezését megalapozó tényállítását önmagában a 2009. december 1-jei egyeztetésről készült jegyzőkönyv tartalmával nem igazolhatta, a peres eljárás részévé további bizonyítékokat nem tett.

A 2009. december 1-jén tartott egyeztetésen elhangzottakat rögzítő jegyzőkönyv a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdésével összhangban álló értelmezéséből nyilvánvalóan nem következik az sem, hogy a felperes a fennmaradó ellenszolgáltatás teljesítésének követelését jelentő jogáról lemondott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének helyes megállapítása szerint az alperes a perbeli kötelezettsége ellenére bizonyítani nem tudta azt az állítását, hogy a felperessel 2008. szeptember 25-én megkötött - és részben módosított tartalmú - vállalkozási szerződés alapján esedékessé vált követelés jogosultjának személyében úgy következett volna be változás, hogy a marasztalási kérelemben megjelölt összeg engedményesként az egyeztető megbeszélésen és a jegyzőkönyv aláírásában részt nem vett alvállalkozókat illethetné meg, az engedményezési szerződés felperes és közöttük létrejött. A polgári jog szabályai szerint egyoldalú nyilatkozattal engedményezési szerződést létrehozni nem lehet. A Ptk. 328. § (1) bekezdésével nevesített szerződés nem egyoldalú nyilatkozattal jön létre. Engedményezési szerződések létrejöttének hiányában a visszaengedményezésre vonatkozó szerződéseknek semmiféle joghatása és szerepe nincs a felperesi követelés jogszerűségének elbírálásában.

Az alperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése értelmében kötelezte az alperest a felperesnél a jogi képviselő munkadíjában felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét - figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított munkadíj összegére - a kifejtett képviseleti tevékenységgel arányban az R. 3. § (2) és (5) bekezdése alapján határozta meg. A sikertelenül fellebbező alperes köteles a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján megállapított fellebbezési illeték megfizetésére.

Budapest, 2016. március 2.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke
Dr. Pusztai Anita s.k.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő